

Sygn. akt III KRS 55/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Iwulski (przewodniczący)

SSN Zbigniew Myszka

SSA Anna Szczepaniak-Cicha (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania A.A.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr .../2014 z dnia ... 2014 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na dwa stanowiska sędziowskie w Izbie Gospodarczej Naczelnego Sądu Administracyjnego, ogłoszone w Monitorze Polskim, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 23 października 2014 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

A.A. odwołał się od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr .../2014 z dnia ... 2014 r. w sprawie nieprzedstawienia jego kandydatury Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w Izbie Gospodarczej Naczelnego Sądu Administracyjnego. Uchwała ta zapadła po ponownym rozpoznaniu sprawy w zakresie dotyczącym

kandydatury A. A., w następstwie uchylenia uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia ... 2013 r.

Uchwałą Nr .../2013 z dnia ... 2013 r. Krajowa Rada Sądownictwa postanowiła przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie kandydaturę Pana sędziego D. D. Pozostałe trzy kandydatury, w tym sędziego A. A., nie zostały przedstawione z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego. Zgłoszenia kandydatów dotyczyły dwóch wolnych stanowisk sędziowskich w Izbie Gospodarczej Naczelnego Sądu Administracyjnego, ogłoszonych w Monitorze Polskim. Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 5 lutego 2014 r., III KRS 243/13, uchylił tę uchwałę celem ponownego rozpoznania sprawy w części dotyczącej sędziego A. A. Sąd Najwyższy zważył, iż treść uzasadnienia zaskarżonej uchwały nasuwa wątpliwości co do zakresu i trybu procedowania przez Radę nad wyłonieniem zwycięzców konkursu na wolne miejsca sędziowskie. O ile Krajowa Rada Sądownictwa jednoznacznie określiła kryteria oceny, których stosowanie doprowadziło do wyłonienia kandydatury sędziego D. D. na jedno ze stanowisk ogłoszonych w Monitorze Polskim, o tyle nie przedstawiła stosownej argumentacji dla odmowy przedstawienia któregoś z pozostałych kandydatów na drugie wolne miejsce. Analiza materiałów Zespołu członków Rady z dnia 3 lipca 2013 r. wskazuje, że rozpatrywano i oceniano kandydatów tylko na jedno wolne stanowisko sędziowskie w Naczelnym Sądzie Administracyjnym. Nadto z uzasadnienia uchwały nie wynika, czy rozpatrując kandydatury na drugie wolne stanowisko Rada wzięła pod uwagę te same kryteria odnośnie do wszystkich uczestników postępowania, zwłaszcza te wymienione w art. 35 ust. 1 i 2 ustawy o KRS, a więc kwalifikacje i doświadczenie zawodowe kandydatów, opinie wizytatorów i przełożonych, rekomendacje oraz wyniki głosowań organów samorządu sędziowskiego. Zabrakło w motywach uchwały jakichkolwiek ustaleń dotyczących kwalifikacji sędziego A. A., przebiegu jego pracy zawodowej, wyników wizytacji i ocen przełożonych oraz poparcia organów samorządu sędziowskiego, wyeksponowano natomiast uchybienia w pracy sędziego. Tymczasem obowiązkiem Rady było rzetelne wyjaśnienie wszystkich okoliczności sprawy i skorzystanie z dopuszczalnych środków dla rozwiania wątpliwości wynikających z treści materiału

dowodowego. I tak co do kwestii niewielkiej ilości spraw w referacie sędziego A. A. nie sprecyzowano, o który okres pracy chodzi i na ile niewielka ilość spraw w referacie, o czym sędzia nie decydował, mogła mieć znaczenie dla oceny jego kandydatury. Nie wyjaśniono także kwestii, czy w trzech sprawach toczących się od ponad roku, wskazanych w uzasadnieniu uchwały, długotrwałość postępowania stanowiła efekt pracy kandydata w referacie, czy też sprawy „zestarzały” się wcześniej. Odnośnie do zastrzeżeń sędziego wizytatora co do prawidłowości sporządzanych uzasadnień wyroków Rada także nie wyjaśniła o jakie wady konstrukcyjne chodzi, a przy tym nie wiadomo, czy sędzia wizytator podtrzymał swe zarzuty na posiedzeniu Kolegium Naczelnego Sądu Administracyjnego, skoro zaproponował wystawienie kandydatowi bardzo dobrej oceny kwalifikacyjnej, a Kolegium propozycję tę przyjęło. Sąd Najwyższy podkreślił, że bez wyjaśnienia tych okoliczności nie można rozstrzygnąć, czy ostatecznie zastosowane wobec kandydata A. A. kryteria oceny mają oparcie w obowiązujących przepisach oraz zasadach konstytucyjnych, toteż uchwałę w zaskarżonej części uchylił, z mocy art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS.

W uzasadnieniu zaskarżonej uchwały Nr .../2014 z dnia ... 2014 r. Krajowa Rada Sądownictwa zaznaczyła, że ponownie rozpoznając sprawę kierowała się wskazówkami przedstawionymi w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego. Zespół członków Rady na posiedzeniu w dniu 5 maja 2014 r. postanowił uzupełnić materiały sprawy o: 1/ dane statystyczne dotyczące referatów sędziów Wydziału Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...], 2/ pełne akta osobowe sędziego A. A., obejmujące także dokumentację zgromadzoną w ramach poprzedniej procedury konkursowej na stanowisko sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego (Monitor Polski z 2012 r., poz. ...), w której brał on udział, 3/ informację dotyczącą toku postępowania, jaki został nadany pismu kandydata z dnia 17 czerwca 2013 r., w którym zgłosił on zastrzeżenia do oceny kwalifikacyjnej sporządzonej w dniu 8 czerwca 2013 r. przez sędzię Naczelnego Sądu Administracyjnego X. oraz czy pismo to było przedmiotem analizy na posiedzeniu Kolegium Naczelnego Sądu Administracyjnego i czy opiniujący sędzia podtrzymał swe zarzuty, a także czy Kolegium uznało te zarzuty za zasadne. Ponadto zespół członków Rady podczas posiedzenia w dniu 9 lipca 2014 r. wysłuchał sędzię X. na okoliczność

sporządzonej przez nią oceny kwalifikacyjnej oraz przebiegu posiedzenia Kolegium i Zgromadzenia Ogólnego w przedmiotowej sprawie. Analiza całego zgromadzonego materiału dowiodła zespół do decyzji o nieprzedstawianiu kandydatury sędziego A. A. z wnioskiem do pełnienia urzędu sędziego w Izbie Gospodarczej Naczelnego Sądu Administracyjnego. Zespół stwierdził przy tym, że dokonana ocena obejmuje cały okres pracy orzeczniczej kandydata, ze szczególnym uwzględnieniem pracy w okresie trzech lat poprzedzających zgłoszenie. Jest to istotne, gdyż w okresie od 27 listopada 2007 r. do 15 marca 2011 r. sędzia A. A. był delegowany do pełnienia obowiązków na stanowisku [...] w Ministerstwie Sprawiedliwości i w tym czasie nie orzekał. Dlatego zespół uwzględnił, dla pełnej oceny kwalifikacyjnej kandydata, także ocenę sporządzoną przez sędziego Y., podczas poprzedniej procedury konkursowej w 2012 r. W opinii tej zwrócono uwagę na poważne uchybienia co do terminowości pracy i odpowiedzialności ocenianego kandydata. Wynika z niej, że sędzia sporządził w ponad 37% spraw uzasadnienia z przekroczeniem terminu nawet o cztery miesiące. Opóźnienia te wystąpiły w sprawach o niezbyt skomplikowanym stanie faktycznym i prawnym. Nie reagował przy tym na wezwania Przewodniczącej Wydziału Izby Gospodarczej Naczelnego Sądu Administracyjnego dotyczące opóźnień, a po zwróceniu mu uwagi przez Prezesa Izby Gospodarczej NSA nadal nie sporządzał uzasadnień, nie podając żadnych argumentów usprawiedliwiających. Takie postępowanie, zdaniem zespołu, wskazuje na brak nieskazitelnej i odpowiedzialnej postawy w życiu zawodowym, jakiej wymagać należy od sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego, biorąc pod uwagę rangę i pozycję ustrojową tego Sądu.

Krajowa Rada Sądownictwa, podejmując uchwałę z dnia ...2014 r., kierowała się kryteriami określonymi w art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa. Na podstawie zgromadzonego materiału ustaliła, że sędzia A. A. urodził się 23 lipca 1963 r. W 1988 r. ukończył studia prawnicze z notą dobrą. W 1990 r. złożył egzamin sędziowski z oceną bardzo dobrą. W latach 1990-1992 pracował jako asesor sądowy w Sądzie Rejonowym w [...], następnie w latach 1992-1993 jako sędzia tego Sądu, a od października 1993 r. do lutego 1999 r. był sędzią Sądu Rejonowego w [...]. W latach 1999-2003 kandydat był sędzią Sądu Okręgowego w [...]. Od 1 stycznia 2004 r. sędzia A. A.

pełni urząd sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...], z tym że od 27 listopada 2007 r. do 15 marca 2011 r. był delegowany do pełnienia obowiązków na stanowisku [...] w Ministerstwie Sprawiedliwości. W okresie od 16 marca 2011 r. do 15 marca 2013 r., a więc przez dwa lata, kandydat orzekał w ramach delegacji w pełnym wymiarze czasu pracy w Izbie Gospodarczej Naczelnego Sądu Administracyjnego.

Krajowa Rada Sądownictwa przeanalizowała dwie oceny kwalifikacyjne, dotyczące pracy A. A., kandydata do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego NSA.

Pierwsza ocena, sporządzona przez sędziego Z., obejmowała okres pracy kandydata od kwietnia 2011 r. do sierpnia 2012 r. Sędzia Z. zwrócił uwagę na bardzo dobre przygotowanie opiniowanego do narad przed rozprawami, dobrą znajomość problematyki prawnej oraz sporządzanie uzasadnień orzeczeń zgodnie z przepisami prawa. Zastrzeżenia wzbudziła sprawność czynności, a przede wszystkim nieterminowość sporządzania uzasadnień, co ma wpływ na ocenę kultury organizacji pracy i wskazuje na brak poszanowania praw stron. Na 132 uzasadnienia w okresie objętym oceną, aż w 50 przypadkach uzasadnienia zostały opracowane w terminie przekraczającym 30 dni. Opóźnienia w niektórych sprawach sięgały czterech miesięcy. W okresie od 1 czerwca do 24 października 2011 r. kandydat sporządził uzasadnienie z zachowaniem terminu tylko w jednej sprawie. W pozostałych sprawach opracował uzasadnienia do 31 grudnia 2011 r., ale dopiero na skutek działań podjętych przez Prezesa Izby. Mimo to w dalszym okresie delegacji kandydat nie sporządzał uzasadnień w terminie. Krajowa Rada Sądownictwa podkreśliła, że powyższa ocena kwalifikacyjna była omawiana na posiedzeniu Kolegium oraz na Zgromadzeniu Ogólnym Sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego, jak też na posiedzeniu plenarnym Krajowej Rady Sądownictwa, poprzedzającym podjęcie uchwały z dnia ... 2012 r. Rada postanowiła wówczas nie przedstawiać kandydatury sędziego A. A. z wnioskiem o powołanie, a kandydat nie odwołał się od tej uchwały. Oznacza to, że zgodził się z argumentacją przedstawioną w uzasadnieniu uchwały oraz nie kwestionował wskazanych w ocenie kwalifikacyjnej uchybień.

Druga ocena, sporządzona przez sędzię X., obejmowała dość krótki okres od 1 września 2012 r. do 15 marca 2013 r. Z treści tej opinii wynika, że kandydat

brał udział w rozpoznawaniu spraw różnorodnych, a uzasadnienia orzeczeń sporządzał terminowo. Sędzia oceniający zwrócił jednak uwagę na nieprawidłowości dotyczące wymogów uzasadnień sporządzanych w sprawach, w których uchylono wyroki z przekazaniem spraw do ponownego rozpoznania. Kandydat nie zamieszczał w motywach tych wyroków jakichkolwiek wskazań dla sądu pierwszej instancji co do dalszego toku postępowania. Uchybienia te odbiegają od standardów obowiązujących w NSA i stanowią naruszenie przepisów postępowania. W piśmie z dnia 17 czerwca 2013 r. sędzia A. A. wniósł zastrzeżenia do tej oceny. Sędzia X. zapoznała się z tymi zastrzeżeniami przed posiedzeniem Kolegium NSA, na posiedzeniu Kolegium podtrzymała w całości swe stanowisko przedstawione w ocenie kwalifikacyjnej, Kolegium podzieliło jej zdanie, uznając zastrzeżenia kandydata za bezzasadne. Autorka oceny kwalifikacyjnej wyjaśniła również na posiedzeniu zespołu członków Rady, że jej opinię traktować należy jako ocenę uzupełniającą w stosunku do oceny sędziego Z. Ocenę tę sędzia X. określiła jako druzgocącą dla kandydata.

Podczas posiedzenia Kolegium Naczelnego Sądu Administracyjnego w dniu 17 czerwca 2013 r. sędzia A.A. otrzymał 5 głosów „za”, 5 głosów „przeciw” i 1 głos „wstrzymujący się”. Z kolei na Zgromadzeniu Ogólnym Sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego w dniu 1 lipca 2013 r. „za” kandydaturą sędziego A. A. oddano 26 głosów, 40 głosów oddano „przeciw” tej kandydaturze oraz 5 głosów „wstrzymujących się”. Przytaczając te wyniki głosowań Krajowa Rada Sądownictwa stwierdziła, że kandydat nie otrzymał poparcia środowiska sędziów NSA.

W podsumowaniu Rada podkreśliła, że sędzia A. A. posiada różnorodne doświadczenie zawodowe, jak też dobre przygotowanie merytoryczne z zakresu różnych dziedzin prawa. W obu ocenach kwalifikacyjnych, branych pod uwagę, zgłoszone zostały jednak bardzo poważne zastrzeżenia dotyczące kandydata. Za takie Rada uznała nagminną nieterminowość w sporządzaniu uzasadnień oraz uchybienia co do treści uzasadnień w pewnej grupie spraw. Krajowa Rada Sądownictwa kierowała się także brakiem poparcia środowiska sędziów NSA dla tej kandydatury. Istotne znaczenie dla podjęcia decyzji o nieprzedstawieniu tej kandydatury Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej miało również to, że kandydat prezentował niewłaściwą postawę wobec przełożonych, gdyż mimo zwracanej mu

uwagi nadal postępował tak samo. Nieterminowość w sporządzaniu uzasadnień dezorganizowała pracę jednego z najważniejszych sądów, działających w ramach wymiaru sprawiedliwości. Tego rodzaju uchybienia stanowią przeszkodę powołania na urząd sędziego w sądach niższej instancji, a tym bardziej do Naczelnego Sądu Administracyjnego. Przedstawione okoliczności spowodowały, że na posiedzeniu Krajowej Rady Sądownictwa w dniu ... 2014 r. na kandydaturę sędziego A. A. oddano 3 głosy „za”, przy 10 głosach „przeciw” i 3 głosach „wstrzymujących się”, a więc kandydatura ta nie uzyskała bezwzględnej większości głosów.

W odwołaniu od tej uchwały sędzia A. A. wniósł o jej uchylenie w całości i o przekazanie sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania. Sformułował zarzuty:

1/ naruszenia art. 33 ust. 1 i art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa przez zaniechanie wszechstronnego rozważenia sprawy na skutek pominięcia bądź błędnej interpretacji oceny kwalifikacji odwołującego się, pominięcia opinii Kolegium Naczelnego Sądu Administracyjnego i oceny Prezesa Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...], pominięcia kryterium doświadczenia zawodowego kandydata w zakresie zebrania i oceny dokumentacji, pominięcia oceny materiału dowodowego przyjętego w trakcie posiedzenia Zespołu Krajowej Rady Sądownictwa w dniu ... 2014 r.;

2/ naruszenia art. 33 ust. 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa przez brak wszechstronnego rozważenia sprawy na skutek niezastosowania takich samych kryteriów wobec wszystkich kandydatów do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego w tym samym postępowaniu konkursowym;

3/ obraży art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji przez naruszenie zasady równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania oraz zasady demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, które to naruszenie jest konsekwencją wyżej wskazanych naruszeń art. 33 ust. 1, art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa.

W uzasadnieniu odwołania sędzia podniósł, że Rada rozpoznając ponownie sprawę nie wyeliminowała naruszeń prawa, które miały miejsce w trakcie procedury związanej z podjęciem uchwały z dnia ... 2014 r., jak też dopuściła się dalszych

naruszeń, nie scharakteryzowała bowiem kandydata pod kątem wszystkich kryteriów kwalifikacyjnych, które uznała w poprzedniej procedurze konkursowej za właściwe dla wszystkich kandydatów na dwa wolne stanowiska sędziowskie w NSA. Nie zostało zauważone, że odwołujący się otrzymał bardzo dobrą ocenę kwalifikacyjną sędziego wizytatora, Kolegium, Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego oraz Prezesa Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...]. Rada pominęła także podnoszone wcześniej zagadnienie niewielkiej ilości spraw w referacie kandydata oraz kwestię trzech spraw toczących się w WSA w [...] przez ponad rok. Zdaniem skarżącego, gdy chodzi o zastrzeżenia sędzi X., to uzasadnienie zaskarżonej decyzji w istocie nie pozwala na weryfikację poglądu samej Rady, gdyż Rada przytoczyła tylko stanowisko autorki oceny kwalifikacyjnej, a nie odniosła się merytorycznie do omawianego zarzutu. Brak jest w uchwale wskazania, które przepisy proceduralne zostały przez skarżącego naruszone, a nadto uwagi dotyczą spraw, w których wyroki uchylono, czyli konkretnie sześciu spraw. Odwołujący się zanegował uwzględnienie przez Radę materiału w postaci oceny dokonanej przez sędziego Z. w poprzedniej procedurze konkursowej, przez co Rada rozstrzygnęła sprawę wykraczając poza granice postępowania konkursowego prowadzonego przez organy NSA oraz organy samorządu sędziowskiego NSA. Tak dokonana ocena kwalifikacji nie mieści się w zakresie badania kwalifikacji, wyznaczonym przepisem art. 35 ustawy o KRS. Co do pozostałych kandydatów Rada nie sięgnęła do opinii sporządzonych na potrzeby poprzednich procedur konkursowych. Analizując ocenę dokonaną przez sędziego Z. Krajowa Rada Sądownictwa nie doceniła jej pozytywnych aspektów, a wyeksponowała uchybienia dotyczące pracy kandydata. Rada nie odniosła się także do wyjaśnień kandydata co do powodów opóźnień w sporządzaniu uzasadnień, które skarżący podał na posiedzeniu zespołu w dniu 31 lipca 2013 r. Za zupełnie nieuprawnione uznał odwołujący się stwierdzenie Rady, że skoro w poprzednim postępowaniu nominacyjnym sędzia A. A. nie odwołał się od uchwały KRS odmawiającej przedstawienia jego kandydatury z wnioskiem o powołanie, to znaczy, że zgadzał się z argumentacją Rady i nie kwestionował uchybień wskazanych w ocenie kwalifikacyjnej. Zaniechanie złożenia środka odwoławczego było bowiem spowodowane różnymi innymi okolicznościami. Uznając, że skarżący

nie spełnia kryteriów wymaganych od sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego Rada nie uwzględniła pozytywnej oceny wieloletniej pracy kandydata, a skupiła się tylko na jednym epizodzie, dotyczącym uchybienia terminowi instrukcyjnemu, co stanowi naruszenie wymogu wszechstronnego rozważenia sprawy, wynikającego z art. 33 ust. 1 ustawy o KRS. Skarżący podniósł nadto, że Rada mylnie zinterpretowała wyniki głosowania członków Kolegium NSA w dniu 17 czerwca 2013 r. oraz Zgromadzenia Ogólnego Sędziów NSA w dniu 1 lipca 2013 r. Należało wziąć pod uwagę, że rozkład głosów mógł być konsekwencją mocniejszego poparcia innego kandydata, a nie brakiem poparcia dla kandydatury odwołującego się. Skarżący odnotował, że Zespół członków Rady na posiedzeniu w dniu ... 2014 r. postanowił uzupełnić materiał dowodowy o dodatkowe dane, ale z treści zaskarżonej uchwały nie wynika, czy Rada rzeczywiście pozyskała dodatkowe informacje i jak je oceniła.

Krajowa Rada Sądownictwa w odpowiedzi na odwołanie wniosła o jego odrzucenie z powodu niespełnienia wymagań określonych w art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c., a w przypadku uznania, że wymogi te są spełnione i rozpoznania odwołania - o jego oddalenie. Wniosek o odrzucenie odwołania Rada uzasadniła brakiem skonkretyzowania podstaw kasacyjnych, w myśl wymogów art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. Odnosząc się zaś do zarzutów zawartych w odwołaniu Rada podkreśliła, że podjęła uchwałę po wszechstronnym rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy i kierując się wskazaniem zawartymi w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 2014 r. Sędzia A. A. nie wykazał, że zaskarżona uchwała zapadła z naruszeniem prawa, a większość wywodów odwołującego się ma charakter subiektywny i polemiczny.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie podlega oddaleniu.

Na wstępie stwierdzić należy, że w praktyce orzeczniczej Sądu Najwyższego utrzymała się dopuszczalność wnoszenia przez Krajową Radę Sądownictwa odpowiedzi na odwołania od uchwał Rady. Wymaga to ustosunkowania się do zawartego w odpowiedzi Rady wniosku o odrzucenie odwołania A. A. Zgodnie z art.

44 ust. 3 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. Nr 126, poz. 714 ze zm.) w postępowaniu wywołanym odwołaniem od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa przed Sądem Najwyższym stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej. Odesłanie to ma na celu przede wszystkim wyłączenie możliwości powoływania nowych faktów i dowodów w tym wyjątkowym, jednoinstancyjnym postępowaniu oraz orzekanie na podstawie stanu faktycznego ustalonego przez Radę - art. 398¹³ § 2 k.p.c. Natomiast co do stosowania art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c., który przewiduje wymóg przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, ze skutkiem odrzucenia *a limine* wynikającym z art. 398⁶ § 2 k.p.c., to z jednolitego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że do podstaw odwołań od uchwał Rady nie stosuje się warunku z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c., a więc konieczności wykazania wprost, że zarzucane uchybienie procesowe mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Z tego względu odwołania nie spełniające owego wymogu nie podlegają odrzuceniu.

W przypadku tych szczególnych środków zaskarżenia podstawy zostały określone przez ustawodawcę w przepisie art. 44 ust. 1 zd. 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, zgodnie z którym odwołanie można wnieść z powodu sprzeczności uchwały z prawem. Kolizja ta oznaczać może naruszenie prawa materialnego lub prawa procesowego. W konsekwencji kognicja Sądu Najwyższego jest ograniczona tylko do badania zgodności uchwały z prawem, czyli procedury podejmowania uchwały przez Krajową Radę Sądownictwa, a nie przesłanek decydujących o jej treści, nie obejmuje więc merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydata na sędziego. Pogląd ten jest judykaturze Sądu Najwyższego ugruntowany, pozostaje także w zgodzie ze stanowiskiem Trybunału Konstytucyjnego (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 3 czerwca 2014 r., III KRS 14/14, LEX nr 1483581, z dnia 24 stycznia 2012 r., III KRS 30/11, LEX nr 1163943, z dnia 6 października 2011 r., III KRS 16/11, LEX nr 1163347, z dnia 20 października 2009 r., III KRS 13/09, OSNP 2011 nr 13-14, poz. 196, wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 maja 2008 r., SK 57/06, OTK-A 2008, nr 4, poz. 63). W przedmiotowym odwołaniu sędzia A. A. nie wyartykułował jednoznacznie, jaki jest istotny wpływ uchybień procedurze konkursowej na wynik sprawy, ale powołane zostały podstawy prawne z których wynika, w czym

odwołujący się upatruje sprzeczność zaskarżonej uchwały z prawem i zarzuty te zostały uzasadnione, co przesądza o dopuszczalności odwołania.

Kierunek badania legalności zaskarżonej uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia ... 2014 r., Nr .../2014, wyznaczony został zapatrywaniami wyrażonymi przez Sąd Najwyższy w motywach wyroku z dnia 5 lutego 2014 r., III KRS 243/13, mocą którego uchylono uchwałę Krajowej Rady Sądownictwa z dnia ... 2013 r., Nr .../2013, a sprawa przekazana została Radzie do ponownego rozpoznania w części dotyczącej kandydatury sędziego A.A.

Przypomnieć należy, że uchwała z dnia ... 2013 r. dotyczyła obsady dwóch wolnych stanowisk sędziowskich w Izbie Gospodarczej Naczelnego Sądu Administracyjnego, ogłoszonych w Monitorze Polskim z 2013 r., ... 148, na które zgłosiło się czterech kandydatów, przy czym Rada postanowiła przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie kandydaturę sędziego D. D., a nie przedstawiać pozostałych kandydatów, w tym sędziego A. A. Uchwałę tę zaskarżył tylko sędzia A. A. Oznacza to, że uchwała stała się prawomocna w części dotyczącej sędziego D. D. oraz, z mocy art. 43 ust. 2 ustawy o KRS, w części obejmującej rozstrzygnięcie wobec pozostałych dwóch uczestników procesu nominacyjnego. Zatem po uchyleniu uchwały z dnia ... 2013 r. postępowanie Rady dotyczyło już tylko jednego wakującego stanowiska sędziowskiego w NSA i jednego kandydata. Nie znaczy to, że brak kontrkandydatów ma być postrzegany jako ułatwienie awansu zawodowego i prowadzić może do jakiegokolwiek złagodzenia wymogów kwalifikacyjnych, stawianych kandydatowi na wolne stanowisko w najwyżej usytuowanym hierarchicznie i ustrojowo sądzie, sprawującym wymiar sprawiedliwości poprzez kontrolę działalności administracji publicznej - art. 184 Konstytucji RP. Wymagania stawiane kandydatowi do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego, wynikające z art. 7 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych (t.j.: Dz.U. z 2002 r., Nr 153, poz. 1269 ze zm.), szczególnie co do nieskazitelnego charakteru oraz wysokiego poziomu wiedzy, są także próby najwyższej.

Uchylając uchwałę w części dotyczącej sędziego A. A. Sąd Najwyższy położył nacisk na uchybienia proceduralne przy jej podejmowaniu i określił, które

okoliczności powinny być wyjaśnione przy ponownym rozpoznaniu sprawy. Skarżący zarzucił brak poszanowania tych wskazań, a odwołanie swe oparł na zarzutach naruszenia przepisów art. 33 ust. 1 i art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP. Podniesione zarzuty nie mają waloru skuteczności.

Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym niniejsze odwołanie w pełni podziela wywody o uprawnieniach Rady i zakresie kontroli sądowej jej uchwał na tle wymienionych norm konstytucyjnych, poczynione przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 stycznia 2014 r., III KRS 242/13 (LEX nr 1438727). Gdy chodzi o art. 2 Konstytucji, to należy stwierdzić, że wskazanie, iż Rzeczypospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej, obliguje Krajową Radę Sądownictwa do dochowania obowiązku wszechstronnego rozpatrzenia i oceny kandydatów na stanowiska sędziowskie, przy respektowaniu standardów postępowania wymaganych od organów demokratycznego państwa prawa, w tym zasady ochrony zaufania obywatela do państwa. Natomiast przedmiotem ochrony wynikającej z art. 60 Konstytucji jest formalny aspekt dostępu do służby, a więc związany z jednolitą procedurą i jednorodnymi kryteriami, poza aspektem zasadności podejmowanych uchwał. W świetle tego dobra nie jest dopuszczalna sądowa kontrola, która wkraczałaby merytorycznie w zakres kompetencji Rady, gdyż naruszałoby to jej konstytucyjne uprawnienia wynikające z art. 179 Konstytucji RP. Z kolei art. 32 Konstytucji statuuje zasadę równości wszystkich wobec prawa i równości traktowania wszystkich przez władze publiczne, jak też wprowadza zakaz dyskryminacji w życiu politycznym, społecznym i gospodarczym. Realizacja tej normy sprowadza sądową kontrolę postępowania przed Krajową Radą Sądownictwa do oceny, czy wszyscy kandydaci uczestniczący w danym postępowaniu byli traktowani jednakowo i bez jakiegokolwiek dyskryminacji. Skarżący nie uzasadnił szczegółowo w motywach odwołania, w czym upatruje naruszenie tych zasad przez Radę, natomiast ze sformułowania zarzutu wynika, że naruszenie norm konstytucyjnych stanowi, jego zdaniem, konsekwencję obrazy art. 33 ust. 1, art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, co wymaga poczynienia rozważań na tle przywołanej regulacji ustawowej.

Przepisy art. 33 ust. 1 i art. 35 ust. 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa wytyczają konkretne obowiązki i uprawnienia Rady w procedurze konkursowej. W art. 33 ust. 1 ustawy sformułowana została podstawowa zasada prowadzenia postępowania we wszystkich rodzajach spraw indywidualnych należących do kompetencji Rady - obowiązek wszechstronnego rozważenia sprawy na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone. Kreuje to przede wszystkim obowiązek uwzględnienia przez Radę całości zgromadzonej dokumentacji, w tym stanowisk, ocen i opinii wszystkich upoważnionych do tego organów, jednakże bez konieczności szczegółowego odnoszenia się do każdego z tych dowodów (zob. T. Ereciński, J. Gudowski, J. Iwulski „Prawo o ustroju sądów powszechnych. Ustawa o Krajowej Radzie Sądownictwa. Komentarz” pod red. J. Gudowskiego, wyd. 2, Warszawa 2009, s. 742-743 - zachowujące aktualność uwagi na tle rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie szczegółowego trybu działania Krajowej Rady Sądownictwa oraz postępowania przed Radą - Dz.U. Nr 219, poz. 1623 ze zm.). Innymi słowy, wszechstronność rozważenia sprawy na tle przedstawionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników i innych osób oznacza brak jakichkolwiek ograniczeń dowodowych w postępowaniu przed Radą, która sięgać może nie tylko do ocen z okresu obejmowanego kontrolą orzecznictwa, ale i do wcześniejszych opinii, dotyczących kwalifikacji i sylwetki kandydata.

Proceduralnym wyrazem realizowania przez Radę zasady wszechstronnego rozważenia sprawy jest dwuetapowy sposób postępowania. W pierwszym etapie postępowanie wyjaśniające prowadzi zespół Rady, który zbiera i ocenia materiały oraz wyjaśnienia i na podstawie szczegółowej analizy oraz wyników głosowania przedstawia swe stanowisko (opracowanie listy rekomendowanych kandydatów) z uzasadnieniem. Drugi etap postępowania odbywa się na posiedzeniu plenarnym Rady, na którym członkowie zespołu przedstawiają swe stanowisko, odpowiadają na pytania, odbywa się debata poprzedzająca podjęcie uchwały. Rada nie jest związana stanowiskiem zespołu, ma jednak obowiązek wziąć to stanowisko pod uwagę w ramach wszechstronnego rozważenia sprawy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2012 r., III KRS 1/12, OSNP 2013 nr 3-4, poz. 47).

Nakaz wszechstronnego rozpoznania sprawy koresponduje z kryteriami oceny wskazanymi w art. 35 ust. 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa. Przepis ten przewiduje, że przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście rekomendacyjnej zespół kieruje się przede wszystkim oceną ich kwalifikacji, a ponadto uwzględnia doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów. W orzecznictwie Sądu Najwyższego nie ma wątpliwości, że choć przepis art. 35 ust. 2 ustawy odnosi się wprost do zespołu, to z wykładni systemowej i funkcjonalnej wynika, że ma on również zastosowanie do plenarnej oceny kandydatów przed Radą. Nie do zaakceptowania jest pogląd, aby członkowie Rady, którzy uczestniczyli w pracach zespołu, stosowali w Radzie inne kryteria niż w zespole (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13 lipca 2012 r., III KRS 17/12, OSNP 2013 nr 15-16, poz. 194). Ponieważ ustawa o Krajowej Radzie Sądownictwa nie zawiera regulacji nakazującej stosowanie innego trybu postępowania w razie rozpatrywania jednej tylko kandydatury, ani też nie wskazuje innych kryteriów oceny do takiej sytuacji, należy przyjmować, że zarówno zespół, jak i Rada *in pleno*, obowiązane są w takim postępowaniu oceniać kandydata według kryteriów z art. 35 ust. 2 ustawy.

Z przytoczonych regulacji wyłania się obraz postępowania kwalifikacyjnego przed Krajową Radą Sądownictwa oraz zakres kontroli sądowej jej uchwał. Zasadniczym kryterium wyboru kandydata do pełnienia urzędu sędziego są jego kwalifikacje zawodowe oraz cechy osobowości. Sprawdzalność tych walorów nie zawsze jest prosta. O ile ocena kwalifikacji stanowi wypadkową całościowej analizy drogi zawodowej, która może być dokonana takim miernikami, jak: oceny ukończenia studiów i oceny uzyskiwane w ramach aplikacji, oceny z egzaminów sędziowskich czy innych, ukończone studia podyplomowe, uzyskane stopnie naukowe, analizowana przez sędziów wizytatorów wiedza prawnicza, organizacja pracy, terminowe wywiązywanie się z obowiązków itp., o tyle cechy osobowości nie podlegają takim wymiernym kryteriom i ich ocena ma w większym stopniu charakter subiektywny. Za istotne kryterium oceny cech osobowości uznaje się w szczególności poparcie środowiska sędziowskiego, które wyraża swe zdanie poprzez wybrane organy. Wyniki głosowania w kolegium i zgromadzeniu danego

sądu nie wiążą wprawdzie Krajowej Rady Sądownictwa przy ocenianiu kandydata, ale są istotne z punktu widzenia art. 35 ust. 2 pkt 2 ustawy, gdyż stanowią jedno z ustawowych kryteriów rzutujących na ocenę predyspozycji kandydatów do pełnienia urzędu na obsadzonym stanowisku. W orzecznictwie przyjmuje się nawet, że mają one istotniejsze znaczenie dla oceny kandydatów, niż rekomendacje, publikacje, czy też inne dokumenty załączone do karty zgłoszenia (tak m.in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 września 2013 r., III KRS 212/13, LEX nr 1402637). Niewątpliwie jednak z przepisu art. 35 ust. 2 ustawy o KRS odczytać należy nakaz oceny całościowej kandydata, a więc takiego syntetycznego powiązania i wyważenia wszystkich elementów, z którego wyłania się rzeczywista „wartość” kandydata.

Odnosząc te rozważania, dotyczące norm prawnych wskazanych w zarzutach odwołania, do argumentacji zawartej w uzasadnieniu zarzutów dostrzec trzeba, że odwołujący się zanegował przede wszystkim kompetencje Rady do badania jego kwalifikacji, przez uwzględnienie oceny kwalifikacyjnej sporządzonej przez sędziego Z. na potrzeby poprzedniej procedury konkursowej w 2012 r., gdyż, jego zdaniem, Rada rozstrzygnęła sprawę, wykraczając poza granice postępowania konkursowego prowadzonego przez organy NSA oraz organy samorządu sędziowskiego. Pogląd ten jest zupełnie nieuprawniony. Jak wskazano wyżej ustawowy nakaz wszechstronnego rozważenia sprawy upoważnia Radę do korzystania bez żadnych ograniczeń z przedstawionej dokumentacji osobowej, a więc także z wcześniejszych opinii, dotyczących przebiegu drogi zawodowej kandydata, a to w celu dokonania całościowej oceny jego kwalifikacji zawodowych i cech osobowości. Skorzystanie z wcześniejszych ocen nie uchybia wymogom art. 33 ust. 1 ani art. 35 ust. 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa. Myli się skarżący wywodząc, że w ten sposób naruszony został tryb regulujący postępowanie konkursowe. Nie ma żadnych podstaw, aby twierdzić, że w odniesieniu do tej wcześniejszej oceny nie były dochowane wymogi, wynikające z regulaminu wewnętrznego urzędowania Naczelnego Sądu Administracyjnego, stanowiącego załącznik do uchwały Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 listopada 2010 r. (M.P. nr 86, poz. 1007). Ocena ta została przedstawiona kandydatowi, który mógł wnosić zastrzeżenia, jak i Prezesowi Sądu, Kolegium Sądu na posiedzeniu w dniu 30 października 2012 r.

oraz Zgromadzeniu Ogólnemu Sędziów NSA w dniu 5 listopada 2012 r. W obecnym postępowaniu kwalifikacyjnym opinia sędziego Z. stanowiła pełnowartościowy dowód - ocenę pracy orzeczniczej sędziego A. A. w nieodległym okresie od kwietnia 2011 r. do sierpnia 2012 r. Skorzystanie przez Radę z tego miernika kwalifikacji kandydata pozostaje w harmonii ze spostrzeżeniami zawartymi w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 2014 r., uchylającego uchwałę KRS z dnia 10 września 2013 r. Sąd Najwyższy zwrócił bowiem uwagę na konieczność całościowej oceny materiału podkreślając, że opinia sędzi X. dotyczy tylko krótkiego okresu pracy kandydata, a nadto jego referat po powrocie w kwietniu 2013 r. z delegacji w Naczelnym Sądzie Administracyjnym do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...] był mniejszych rozmiarów, niż referaty pozostałych sędziów. Słusznie zatem Rada sięgnęła do wcześniejszej oceny szczegółowo badając także okres pracy orzeczniczej kandydata od kwietnia 2011 r. do sierpnia 2012 r. Ocena sędzi X. objęła okres od dnia 1 września 2012 r. do dnia 15 marca 2013 r., a więc następujący bezpośrednio po okresie uwzględnionym w ocenie sędziego Z. Z tego względu oraz z uwagi na krótki okres poddany ostatniej ocenie zasadnie Rada przyjęła, że opinia z okresu 6,5 miesiąca pracy dotyczy stanowczo zbyt krótkiego okresu do dokonania wszechstronnej oceny kandydaty osoby ubiegającej się o stanowisko w Naczelnym Sądzie Administracyjnym i potraktowała ocenę sędzi X. jako uzupełniającą, a obie oceny jako całość. Odpadła przy tym konieczność szczegółowych ustaleń, co do przyczyn różnic w wielkości referatów sędziów od kwietnia 2013 r. oraz co do 3 spraw, w których postępowanie toczyło się ponad rok, gdyż Rada poprzestała na opinii sędzi X. za okres do marca 2013 r., a poszerzyła materiał o okres wcześniejszy, tj. o ocenę dotyczącą pracy orzeczniczej kandydata od kwietnia 2011 r.

Nie jest również trafny zarzut skarżącego, jakoby Krajowa Rada Sądownictwa naruszyła art. 33 ust. 1 ustawy o KRS przez brak wszechstronnego rozważenia sprawy na skutek niezastosowania takich samych kryteriów wobec wszystkich kandydatów do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego w tym samym postępowaniu konkursowym. O ile zarzut ten okazał się trafny w postępowaniu dotyczącym uchwały z dnia ... 2013 r., co wytknął Sąd Najwyższy rozpoznając odwołanie od tej uchwały, o tyle obecnie

zarzut ten okazał się bezprzedmiotowy, gdyż uchwała z dnia ... 2013 r. uprawomocniła się względem pozostałych uczestników. Zważyć przy tym należy, że Rada wskazała w treści poprzedniej uchwały, iż wspólne kryteria oceny kandydatów są następujące: oceny kwalifikacyjne, doświadczenie zawodowe, informacje dotyczące posiadanej wiedzy w dziedzinie administracji publicznej i prawa administracyjnego oraz innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej, opinie przełożonych, informacje uzyskane od zespołu członków Rady, poparcie środowiska sędziowskiego. Wszystkie te kryteria zostały uwzględnione przez Radę w stosunku do skarżącego przy ponownym rozpoznaniu sprawy. Rada nie miała jednak kompetencji do odpowiedniego poszerzania materiału względem innych kandydatów i badania wspólnymi miernikami kandydatur wszystkich osób, aspirujących pierwotnie na drugie wolne stanowisko sędziowskie w Izbie Gospodarczej Naczelnego Sądu Administracyjnego. Postępowanie konkursowe poprzedzające wydanie zaskarżonej uchwały z dnia ... 2014 r. dotyczyło już tylko jednego wolnego miejsca i jednego kandydata, toteż Rada nie była ograniczona do ścisłego respektowania wyłącznie kryteriów wspólnych dla kandydatów ocenianych w poprzednim postępowaniu i nie jest to postępowanie dyskryminujące kandydata (art. 32 Konstytucji) lecz efekt istotnej zmiany realiów.

Z uzasadnienia zaskarżonej uchwały wynika, wbrew twierdzeniom odwołującego się, że Rada ponownie rozpoznając sprawę w części dotyczącej sędziego A. A. kierowała się wskazaniem zawartymi w motywach wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 2014 r. Zespół członków Rady na posiedzeniu w dniu 5 maja 2014 r. uzupełnił materiały sprawy o dane statystyczne dotyczące referatów sędziów Wydziału Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...], o pełne akta osobowe kandydata, obejmujące całą dokumentację zgromadzoną w ramach poprzedniej procedury konkursowej, o informacje dotyczącą toku postępowania, jaki nadano pismu kandydata z dnia 17 czerwca 2013 r., w którym zgłosił on zastrzeżenia do oceny kwalifikacyjnej sędzi X. Natomiast na posiedzeniu w dniu 9 lipca 2014 r. zespół wysłuchał sędzie X. na okoliczność sporządzonej przez nią oceny kwalifikacyjnej oraz przebiegu posiedzenia Kolegium i Zgromadzenia Ogólnego Sędziów NSA, na których przedstawiała ona swą ocenę. Po analizie

całego materiału zespół Rady postanowił wnioskować do Rady o nieprzedstawianie kandydatury sędziego A. A. z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu sędziego w Naczelnym Sądzie Administracyjnym. Jak zaznaczono w rozważaniach dokonanych wyżej, proceduralnym wyrazem realizowania przez Radę zasady wszechstronnego rozważenia sprawy jest dwuetapowy sposób postępowania. Rada w motywach zaskarżonej uchwały wykazała, że w pierwszym etapie procedury konkursowej szczegółowo zrealizowane zostały wszystkie zalecenia dotyczące ponownego rozpoznania sprawy. Zupełnie nieuprawniony jest zarzut skarżącego, jakoby nie wyeliminowano wad poprzedniego postępowania, skoro Rada tylko przytoczyła opinię sędzi X., a nie odniosła się w uzasadnieniu merytorycznie do uwag zawartych w tej opinii. Zarzuty takie uchylają się kognicji Sądu Najwyższego, gdyż wkraczają w suwerenną domenę Rady. Podobnie ocenić należy polemikę skarżącego ze stanowiskiem sędziego wizytatora co do zasadności i wagi stwierdzonych uchybień. Sąd Najwyższy nie dokonuje kontroli uchwał Rady pod względem merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydata. To że w uzasadnieniu uchwały nie wskazano szczegółowo, czy Rada podzieliła poglądy prawne zawarte w ocenie kwalifikacyjnej i dlaczego, nie oznacza, że Rada nie dokonała oceny wszechstronnej. Z punktu widzenia zgodności z prawem procedury decyzyjnej wystarczające było wysłuchanie sędzi X. na posiedzeniu zespołu, na którym sędzia podtrzymała swą ocenę i uszczegółowiła informacje dotyczące rozpoznania zastrzeżeń kandydata. Zważyć przy tym trzeba, że Rada w żadnym miejscu nie stwierdziła, że oceny kwalifikacyjne sędziów wizytatorów uznaje za negatywne, ale w świetle nagminnego faktu nieterminowego sporządzania uzasadnień w okresie delegacji w 2011r. oraz nieodpowiedzialnego stosunku kandydata do napomnień przełożonych w tej sprawie doszła do przekonania, że przymioty skarżącego w sposób dostateczny nie uzasadniają powołania go do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego. Kandydat na stanowisko sędziego NSA z pewnością powinien cechować się bardzo wysokim poziomem merytorycznego przygotowania, ale także sprawnością i efektywnością podejmowanych czynności oraz doskonałą organizacją pracy. Z uzasadnienia uchwały wynika, że Rada dokonując oceny uwzględniła także opinie przełożonych kandydata. Okoliczności, które sprawiły, że

kryteria oceny zastosowane przez Radę przybrały postać niekorzystną dla skarżącego nie poddają się ocenie Sądu Najwyższego. Podobnie nie należy do tej oceny badanie, dlaczego właśnie te kryteria miały udział w negatywnej decyzji Rady, jeśli tylko Rada dokonała oceny całościowej, wynikającej z łącznego zastosowania wszystkich przyjętych kryteriów.

Jednym z elementów oceny kandydata był również niski poziom poparcia organów samorządu sędziowskiego. Wprawdzie skarżący odmiennie interpretuje wyniki głosowania w Kolegium i Zgromadzeniu Ogólnym Sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego, ale jest to ocena subiektywnie korzystna, gdyż nie ulega wątpliwości, że w żadnym z tych gremiów kandydatura sędziego A. A. nie uzyskała większości głosów „za”. Dodać trzeba, że uchwała Krajowej Rady Sądownictwa także jest aktem podejmowanym kolegialnie. Wyniki głosowania Rady trudno jest czasem przedstawić w formie szczegółowego uzasadnienia, ponieważ niemożliwe jest jednoznaczne ustalenie rzeczywistych intencji poszczególnych głosujących. W tym przypadku sądowa kontrola musi się ograniczać do oceny, czy zachowane zostały podstawowe reguły proceduralne (tak Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 17 lipca 2014 r., III KRS 15/14, III KRS 22/14, niepublikowane). Uzasadnienie zaskarżonej uchwały pozwoliło na kontrolę postępowania Krajowej Rady Sądownictwa pod kątem dochowania przez nią wymagania wszechstronnego rozważenia wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

Poczynione rozważania prowadzą do wniosku, że skarżący nie wykazał, aby zaskarżona uchwała była sprzeczna z prawem, toteż Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. i art. 44 ust. 3 ustawy o KRS.